

مناجات امیدواران

علامه مجلسی در بحار فرموده که من این مناجات را یافتم مروی از حضرت علی بن الحسین علیه السلام؛ مناجات چهارم: مناجات امیدواران

يَا مَنْ إِذَا سَأَلَهُ عَبْدٌ أَعْطَاهُ وَإِذَا أَمَلَ مَا عِنْدَهُ بَلَغَهُ مُنَاهُ

ای آن که هرگاه بنده ای از او بخواهد عطایش کند، و هرگاه چیزی را که نزد اوست آرزو کند به آرزویش برساند،

وَإِذَا أَقْبَلَ عَلَيْهِ قَرْبَهُ وَأَدْنَاهُ وَإِذَا جَاهَرَهُ بِالْعِصْيَانِ سَتَرَ عَلَى ذَنْبِهِ وَغَطَّاهُ

و زمانی که به او روی آور مقرب و نزدیکش کند، و گاهی که تظاهر به گناه کند گناهِش را پرده پوشی نماید،

وَإِذَا تَوَكَّلَ عَلَيْهِ أَحْسَبَهُ وَكَفَاهُ

و آنگاه که بر او توکل نماید او را بس باشد و کفایت کند،

إِلَهِي مَنْ الَّذِي نَزَلَ بِكَ مُلْتَمِسًا قِرَاكَ فَمَا قَرَّبْتَهُ

خدای من کیست که بر آستانت وارد شده و خواهان مهمان پذیری ات باشد و تو از او پذیرایی نکرده باشی،

وَمَنْ الَّذِي أَنَاخَ بِبَابِكَ مُرْتَجِيًا نَدَاكَ فَمَا أَوْلَيْتَهُ

و کیست که مرکب حاجت را با امید به سخاوتت به درگاهت خوابانده باشد و تو احسانش ننموده باشی

أَيَحْسُنُ أَنْ أَرْجِعَ عَنْ بَابِكَ بِالْحَيِّئَةِ مَصْرُوفًا وَلَسْتُ أَعْرِفُ سِوَاكَ مَوْلَى بِالْإِحْسَانِ مَوْصُوفًا

آیا خوشایند است که از درگاهت با محرومیت بازگردم، درحالی که جز تو سروری که به احسان متصف باشد
نشناسم،

كَيْفَ أَرْجُو غَيْرَكَ وَالْخَيْرُ كُلُّهُ بِيَدِكَ وَكَيْفَ أُوَمِّلُ سِوَاكَ وَالْمَخْلُوقُ وَالْأَمْرُ لَكَ

چگونه به غیر تو امید بندم درحالی که هر خوبی به دست توست، و چگونه جز تو را آرزو کنم درحالی که
آفرینش و فرمان خاص تو است،

أَأَقْطَعُ رَجَائِي مِنْكَ وَقَدْ أَوْلَيْتَنِي مَا لَمْ أَسْأَلْهُ مِنْ فَضْلِكَ

آیا امیدم را از تو ببرم درحالی که از روی احسان آنچه که از تو نخواستم به من عطا فرمودی

أَمْ تُفَقِّرُنِي إِلَى مِثْلِي وَأَنَا أَعْتَصِمُ بِجِبْلِكَ

یا آیا به مانند خودم محتاج می کنی درحالی که به رشته محکمت چنگ می زنی،

يَا مَنْ سَعَدَ بِرَحْمَتِهِ الْقَاصِدُونَ وَلَمْ يُشَقَّ بِنِقْمَتِهِ الْمُسْتَغْفِرُونَ،

ای آن که قصدکنندگان به رحمتش خوشبخت شدند، و آمرزش خواهان به انتقامش بدبخت نشدند،

كَيْفَ أُنْسَاكَ وَلَمْ تَزَلْ ذَاكِرِي وَكَيْفَ أَلْهُوَعْنَا وَأَنْتَ مُرَاقِبِي

چگونه فراموشت کنم که همیشه به یادم بوده ای، و چگونه از تو غافل شوم که تو نگرهبانم هستی،

إِلَهِي بِذَيْلِ كَرَمِكَ أَعْلَقْتُ يَدِي وَلِنَيْلِ عَطَايَاكَ بَسَطْتُ أَمْلِي

خدای من دستم را به دامن کرمت آویختم، و برای رسیدن به عطایت سفره آرزویم را گستردم،

فَأَخْلَصْنِي بِمَخَالِصَةِ تَوْحِيدِكَ وَاجْعَلْنِي مِنْ صَفْوَةِ عَمِيدِكَ

مرا به خلوص توحیدت خالص کن، و از بندگان برگزیده ات قرار ده،

يَا مَنْ كُلُّ هَارِبٍ إِلَيْهِ يَلْتَجِي وَكُلُّ طَالِبٍ إِلَيْهِ يُرْتَجَى يَا خَيْرَ مَرْجُوٍّ

ای آن که هر گریزانی به او پناه می جوید، و هر جوینده ای به او امید می بندد، ای بهترین امیدبخش،

وَيَا أَكْرَمَ مَدْعُوِّ يَا مَنْ لَا يُرَدُّ سَأَلُهُ [يُرَدُّ سَأَلُهُ] وَلَا يُحِبُّ أَمَلُهُ [يُحِبُّ أَمَلُهُ]

ای کریم‌ترین خواننده، ای آن که پرسنده اش برگردانده نشود، و آرزومندش محروم نگردد،

يَا مَنْ بَابُهُ مَفْتُوحٌ لِدَاعِيهِ وَحِجَابُهُ مَرْفُوعٌ لِرَاجِيهِ

ای آن که در رحمتش به روی خوانندگان باز است، و پرده درگاهش برای امیدواران گشوده است،

أَسْأَلُكَ بِكَرَمِكَ أَنْ تُنِّمَ عَلَيَّ مِنْ عَطَائِكَ بِمَا تَقَرُّ [تَقَرُّ] بِهِ عَيْنِي

از تو می خواهم به بزرگواریت که ببخشی از عطای خود بر من آنچنان که دیده ام به آن روشن شود،

وَمِنْ رَجَائِكَ بِمَا تَطْمَئِنُّ بِهِ نَفْسِي وَمِنْ الْيَقِينِ بِمَا تُهَوِّنُ بِهِ عَلَيَّ مُصِيبَاتِ الدُّنْيَا

و از امید به تو سرشارم سازی به اندازه ای که نهادم آرامش یابد، و از یقین آنچنان بر من منت نهی که با آن ناگواریهای دنیا را برایم آسان نمایی،

وَتَجَلُّوْهُ عَنِ بَصِيْرَتِي غَشَوَاتِ الْعَمَى بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

و با آن از دیدگانم دلم پرده های نابینایی را برگیری به مهربانی ات ای مهربان‌ترین مهربانان.